

Motivele și principalele argumente

Potrivit legislației spaniole, societățile care dețin o participație considerabilă la capitalul unei filiale pot deduce din venitul lor impozabil 100 % din dividendul brut obținut din aceasta. Pentru a beneficia de acest regim, societățile-mamă rezidente în Spania trebuie să fi deținut o participație egală sau mai mare de 5 % din capitalul societății filiale rezidente în cursul unei perioade neîntrerupte de cel puțin un an. Dividendele care îndeplinesc cerințele pentru a le fi aplicabil un astfel de regim sunt scutite de reținerea la sursă.

În ceea ce privește societățile-mamă nerezidente în Spania, pentru a putea beneficia de scutire este necesară deținerea unei participații de 20 %, care a fost redusă la 15 % începând cu 1 ianuarie 2007 și la 10 % începând cu 1 ianuarie 2009. Astfel, spre deosebire de societățile-mamă rezidente în Spania, societățile-mamă din alte state membre ale CE și din statele membre ale Acordului privind Spațiul Economic European care dețin o participație la capital egală sau mai mare de 5 %, dar inferioară limitelor menționate trebuie să plătească impozit pe dividendele plătite de societatea filială.

Comisia consideră că diferența de tratament care este stabilită de legislația spaniolă, prin impunerea unei cerințe de participare la capital mai ridicată societăților-mamă nerezidente față de cele rezidente pentru a putea beneficia de scutirea de la plata impozitului pe dividendele distribuite de societățile filiale rezidente pe teritoriul spaniol constituie o discriminare și încalcă articolul 56 CE și articolul 40 din Acordul privind SEE. Comisia nu identifică nicio justificare pentru această sarcină fiscală suplimentară care se aplică societăților-mamă din alte state membre și din statele membre ale SEE.

Acțiune introdusă la 14 noiembrie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Republica Franceză

(Cauza C-492/08)

(2009/C 19/30)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentant: M. Afonso, agent)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin aplicarea unei cote reduse a taxei pe valoarea adăugată (TVA) serviciilor prestate de către avocați, avocații de pe lângă Consiliul de Stat și de pe lângă Curtea de Casație și de către avoués, pentru care aceștia sunt remunerați integral sau parțial de stat în cadrul asistenței judiciare, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile

care îi revin în temeiul articolului 96 și al articolului 98 alineatul (2) din Directiva TVA (¹);

— obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia contestă aplicarea, de către pârâtă, a unei cote reduse a TVA pentru prestațiile furnizate în cadrul ajutorului judiciar de avocați, avocații de pe lângă Consiliul de Stat și de pe lângă Curtea de Casație și de către avoués, întrucât astfel de prestații nu intră în niciuna dintre categoriile menționate în anexa III la Directiva 2006/112/CE.

Pentru a respinge principalele trei argumente ale pârâtei, Comisia apreciază în primul rând că garanția accesului la justiție nu poate să constituie un motiv relevant pentru a deroga de la cota normală a TVA pentru serviciile avocaților, în măsura în care această garanție ar fi mai mult legată de întinderea ajutorului acordat de către stat decât de cota TVA stabilită în mod uniform la nivel comunitar.

Apoi, potrivit reclamantei, caracterul social al activităților respective nu este suficient pentru a le putea include în celelalte categorii de servicii menționate în anexa III la directivă, pentru care se admite o reducere a cotei prin raportare la cota normală aplicabilă. Într-adevăr, conform jurisprudenței constante a Curții, ar fi necesară o interpretare strictă a naturii acestor servicii pentru a păstra caracterul limitativ al acestei anexe.

În sfârșit, Comisia reamintește că obiectivul urmărit atât prin articolul 96 și articolul 98 alineatul (2) din Directiva TVA, cât și prin anexa III la aceasta nu este cel de a evita denaturarea concurenței între operatorii economici care furnizează aceleași produse sau servicii, ci numai cel de a favoriza o armonizare progresivă a legislațiilor statelor membre, prin apropierea cotelor TVA aplicate și prin limitarea operațiunilor care pot face obiectul unor cote reduse.

(¹) Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Vestre Landsret (Danemarca) la 19 noiembrie 2008 — Ingeniørforeningen i Danmark for Ole Andersen/Region Syddanmark

(Cauza C-499/08)

(2009/C 19/31)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Vestre Landsret

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Ingeniørforeningen i Danmark for Ole Andersen

Pârâtă: Region Syddanmark

Întrebarea preliminară

Interdicția discriminării directe sau indirecte pe motive de vârstă cuprinsă în articolele 2 și 6 din Directiva 2000/78/CE a Consiliului (¹) trebuie interpretată în sensul că se opune ca un stat membru să mențină în vigoare o dispoziție normativă prin care, la concedierea unui lucrător care a fost angajat continuu în aceeași întreprindere timp de 12, 15 sau 18 ani, angajatorul să fie obligat să plătească o sumă de bani echivalentă cu unul, două, respectiv trei salarii, la încetarea raporturilor de muncă, însă această despăgubire nu trebuie plătită în cazul în care, la încetarea raporturilor de muncă, lucrătorul are dreptul la o pensie pentru limită de vârstă în baza unei scheme de pensii la care a contribuit angajatorul?

(¹) JO L 303, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 7.

Recurs introdus la 20 noiembrie 2008 de Município de Gondomar împotriva Ordonanței Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra) pronunțate la 10 septembrie 2008 în cauza T-324/06, Município de Gondomar/Comisia

(Cauza C-501/08 P)

(2009/C 19/32)

Limba de procedură: portugheza

Părțile

Recurent: Município de Gondomar (reprezentanți: J. L. da Cruz Vilaça și L. Pinto Monteiro, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Comunităților Europene

Concluziile recurentului

- Anularea ordonanței Tribunalului de Primă Instanță și declararea ca admisibilă a cererii de anulare a Deciziei C(2006) 3782 a Comisiei din 16 august 2006 privind încetarea contribuției financiare acordate din Fondul de coeziune;
- în subsidiar, anularea ordonanței Tribunalului și trimiterea cauzei spre rejudecare;
- obligarea Comisiei Europene la plata tuturor cheltuielilor de judecată efectuate de recurent, în conformitate cu prevederile articolului 69 din Regulamentul de procedură al Curții de

Justiție sau, în subsidiar, soluționarea cererii privind cheltuielile de judecată odată cu fondul, prin hotărârea sau ordonanța care va fi pronunțată în cauză.

Motivele și principalele argumente

1. EROARE DE DREPT COMISĂ ÎN APRECIEREA CERINȚEI AFECTĂRII DIRECTE ȘI LIPSĂ A MOTIVĂRII

Potrivit Município de Gondomar, cadrul legislativ portughez conține o serie de aspecte specifice care ar trebui să determine o interpretare diferită de cea oferită de Tribunal în cadrul Ordonanței de inadmisibilitate pronunțate în cauza T-324/06, care este astfel lovită de o eroare de drept.

În acest sens, din reglementarea portugheză, în special din articolele 18 și 20 din Regulamentul de aplicare al Fondului de coeziune în Portugalia, aprobat prin articolul unic al Decretului-lege nr. 191 din 16 august 2000, ar trebui să reiasă că Republica Portugheză nu deține nicio marjă de apreciere în privința deciziei de menținere sau de înlăturare a contribuțiilor acordate din Fondul de coeziune către Município de Gondomar, în calitatea acestuia de responsabil cu executarea proiectului, astfel încât, dat fiind caracterul automat al deciziei Comisiei privind încetarea coparticipare financiară din partea Fondului de coeziune, în temeiul reglementării amintite, nu este posibilă scutirea entităților responsabile cu executarea de obligația de restituire a sumelor plătite în mod necuvenit.

Prin Ordonanța de inadmisibilitate pronunțată în cauza T-324/06, Tribunalul a omis orice referire la acest aspect și, întrucât acesta reprezintă un aspect esențial în aprecierea admisibilității acțiunii, Tribunalul a comis astfel o eroare de drept, cu consecințe directe asupra exercitării de către recurent a drepturilor sale procesuale conferite prin articolul 230 CE.

Această omisiune determină în plus ca ordonanța să fie lovită și de un viciu constând în lipsa motivării sau într-o motivare insuficientă. Astfel, potrivit doctrinei și jurisprudenței comunitare, organele administrative și cele judiciare au obligația să își motiveze deciziile, pentru a facilita în acest fel controlul jurisdicțional efectuat de Curtea de Justiție.

Întrucât Tribunalul a omis să se pronunțe asupra aspectelor specifice cuprinse de reglementarea portugheză, această lipsă a motivării afectează în mod grav interesele recurentului.

2. ÎNCĂLCAREA PRINCIPIULUI PROTECȚIEI JURISDICȚIONALE EFECTIVE

Município de Gondomar afirmă că apare deopotrivă riscul ca dreptul său la o protecție jurisdicțională efectivă să fie încălcat, deoarece nu dispune de căi de atac la nivel național împotriva cererii de restituire a contribuțiilor financiare din Fondul de coeziune, dat fiind că actul prin care a fost notificată decizia Comisiei privind încetarea contribuției financiare din fondul amintit este un act care, pe plan intern, nu poate face obiectul unei acțiuni în justiție.